

Први потези Владимира Путина у његовом трећем председничком мандату сведоче о променама односа Русије, ЕУ и САД. Нов спољнополитички приступ Русије и даље предвиђа сарадњу са Западом, али јасно назначавача да односи са ЕУ, САД, НАТО неће бити приоритет. Пројекат Евроазијске уније ће сасвим сигурно бити једна од главних идеолошких визија садашњег мандата Путина, а Русија ће, поред простора бившег Совјетског Савеза, тежиште своје спољне политике пренети и на Кину и Индију.

После инаугурације 7. маја, Путин је најпре посетио Минск, Берлин и Париз, а игнорисао учешће на Самиту Г 8 у Кемп Дејвиду. Посете Белорусији, Немачкој и Француској нису имале карактер државних посета, коју је имала посета Кине, од 4. до 7. јуна. Том приликом одржан је и самит Шангајске организације за сарадњу (ШОС) у Пекингу, а руски председник и кинески лидер Ху Ђинтао су постигли низ важних договора који су однос две државе уздигли на виши ниво. Као одговор на појачано присуство и стратегију САД у овом делу света, Русија и Кина су усагласиле ставове и будуће активности везане за питање безбедности азијско-пацифичког региона, а њихова сарадња би требало да омогући блокирање утицаја САД на том простору. Русија је традиционално имала пријатељске односе и са Индијом, које руководиоци двеју земаља карактеришу као привилеговано стратешко партнерство. Ове године, Русија ће снабдети Индију са оружјем и опремом вредним 8 милијарди долара, што је 60 посто целокупног руског извоза оружја и 80 одсто укупног индијског увоза наоружања, а у августу у Бурјатији ће се одржати заједничко руско-индијско вежба „Индра 2012.“

Док Москва јача односе са две азијске силе, у исто време односи са досадашњим партнерима из ЕУ и САД постају све хладнији. Упркос најавама о ресетовању односа, тврд става Русије о Сирији унео је велику нервозу у Бриселу и Вашингтону, док су Хилари Клинтон и Сергеј Лавров недавно чак разменили оптужбе о слању оружја и помагању зарађеним странама у тој земљи. Сирија је била и једна од тема недавно завршеног самита ЕУ – Русија у Санкт Петербургу, где је Путин јасно ставио до знања да се неће ни педаљ померити са садашње позиције према Дамаску. Русија и ЕУ су међусобно снажно повезани, али спорови око питања енергије, трговине, приступа тржиштима и људских права спречавају склапање новог међусобног споразума, који би отворио могућност стварања слободне трговинске зоне од Лисабона до Владивостока.

Самит је био прилика да се сазна како ће врсту односа две стране неговати током наредних шест година Путиновог мандата, а руски председник је од званичника ЕУ тражио да разбију стереотипе о Русији и поручио да је истинско партнерство могуће само након укидања виза. Чини се, међутим, да би Европска унија желела да гради партнерство са Русијом, али не са Путином на челу. Упоредо са разговорима званичника, медијски напади на руског председника постају све јачи, а западани медији детаљно и са одушевљењем подржавају звезде руске ванпарламентарне опозиције и протесте против председника. Нови руски Закон о јавним скуповима, који за неодобрене скупове предвиђа вишеструко веће новчане казне од оних које су досад важиле, изазвао је лавину протеста и оптужби из ЕУ, иако слични закони постоје у многим земљама Уније. На тесту су такође и односи Русије са Немачком, који су кључни и за однос са целом ЕУ, који упркос великој привредној размени и недавном сусрету Путина и Ангеле Меркел, не могу бити окарактерисани као срдачни. Недељник „Шпигел“ је чак написао да се односи Русије и Немачке приближавају новом леденом добу, јер, иако Немачка зависи од Русије више него раније, Ангела Меркел више нема поверења у Путина и жели да ојача његову опозицију. Из немачке перспективе, лидери у Москви не разумеју да Русија више није глобална сила и да јој је потребна Европа као поуздан партнер. С друге стране, Кремљ ситуацију види другачије – Путин и његови саветници сматрају да утицај Запада на светску политику слаби, и да је западни модел прошао свој зенит.

Суочен са упорним ставом Запада да Русија у међусобним односима може бити само млађи партнер, Москва се окреће истоку, и стварању чврстог савеза са Кином. Заједнички противници и ривали ипак не могу да елиминишу проблеме који се јављају у односима ове две земље, које ће Москва и Пекинг морати да реше да би чврсто стратешко партнерство било могуће на дуже стазе.